

[Willesen.]

hinanden, og det viser, at der maa være en Fejl, der kan findes og rettes. Dette tilsigter første Afsnit af vort Lovforslag, som vi derfor har givet Overskriften: Foranstaltninger til Fremme af Byggevirksomheden. Det første, der maa gøres, er, at Bygningerne bliver skattefri og de byggedodne Arealer tvinges i Brug. Derfor foreslaar vi Ophævelse af Ejendomsskylden og Forhøjelse af Grundskylden til 3 pCt. fra 1. April 1928. Men en uheldet Betragtning kan ikke lukke Øjnene for, at den gældende Huslejelov er en Hindring ogsaa for en kraftig Udfoldelse af den naturlige Byggevirksomhed. Vi foreslaar derfor denne Lov ophævet, dog først 7 Maaneder efter, at den før nævnte Grundskyldreform er traadt i Kraft. Derved opnaas, at den forøgede Byggevirksomhed sandsynligvis har frembragt saa stort et Udbud af nye Lejligheder, at Forsøg paa at skruer Lejen i Vejret som Følge af Lovens Ophævelse effektivt modvirkes ad naturlig Vej. Endelig finder vi, at i Tider som disse bør Parcelbyggeriet ikke hemmes, men fremmes, hvorfor vi i § 7 stiller Forslag om Lempelser i den gældende Byggelovgivning.

Da de 3 pCt. Grundskyld skal paalignes ens for hele Landet og den nuværende uheldige Uensartethed mellem By og Land og de forskellige Landkommuner ophæves, bliver det nødvendigt at lette Kommunerne for nogle af deres Byrder. Vi foreslaar derfor i andet Afsnit, at Staten skal overtage en større Del af Udgifterne til Alders- og Invaliderente samt yde Kommunerne et Tilskud paa 10 Mill. Kr. til deres Vejvæsen, saaledes som vi for øvrigt har foreslaaet i vort store Forslag. Dette vil jo ogsaa virke som et Nødhjælpsarbejdetilskud paa Egne, hvor en Udvidelse af Arbejdet paa Vejenes Grundforbedring er ønskelig eller paa-krævet. Disse Lettelser af Kommunernes Byrder vil medføre, at Indkomstskatten generelt taget ikke kan stige indenfor Sognekommunerne, skønt disse kun faar 1 pCt. af Grundskylden, medens den generelt set vil falde noget i Byerne, hvor den ogsaa gennemgaaende har en meget følelig Højde. Disse Reformers betyder altsaa en Skatteomlægning fra Indkomstskat og Ejendoms-skyld til Grundskyld, og dette er efter vor Opfattelse den Skatteomlægning, som vi trænger til i Øjeblikket.

Men selv om disse Reformers natur-nødvendigt maa medføre en betydelig Forøgelse af de arbejdendes Tal og dette igen vil betyde en forøget Købeevne til Gavn for andre Arbejdsgrene, vil Nødhjælpsarbej-

der dog stadig kræves, og vi er af den Opfattelse, at Kommunerne bør opmuntres til at sætte saadanne i Gang i langt højere Grad end hidtil. Den mest effektive Form for en saadan Opmuntring vil være at yde Kommunerne en større Refusion for deres Udgifter til Nødhjælpsarbejder og en mindre Refusion for deres eventuelle uundgaaelige Udgifter til Understøttelse, hvilket jeg skal komme ind paa om lidt. Vi foreslaar derfor at ændre Refusionsbestemmelserne i den gældende Arbejdsløshedslov saaledes, at Arbejdsløshedsfonden i Stedet for 20 pCt. eller 2 Kr. pr. Arbejdsdag pr. beskæftiget Arbejder skal refundere Kommunerne 35 pCt. eller 3 Kr. pr. Arbejdsdag pr. beskæftiget Arbejder af det Lønbeløb, de har udbetalt til Nødhjælpsarbejde.

For paa anden Maade at understrege vort Syn paa Arbejdets Værd og Fortrinset har vi i § 12 optaget det socialdemokratiske Forslag om, at den ved Nødhjælpsarbejder nødvendige Reduktion af Lønnen i Forhold til det private Lønniveau kan gennemføres som en Reduktion af Tiden og ikke alene ved en Afkortning af Timebetalingen. Thi en Arbejder er sin Løn værd, ogsaa naar han udfører Nødhjælpsarbejde. Det forekommer os, at kun med en saadan Ordning indtager det offentlige den fulde Neutralitet i Lønstriden.

Desværre maa man regne med, at der vedblivende vil være nogen Arbejdsløshed tilbage, selv om baade Byggeriet kommer i Gang og Nødhjælpsarbejderne fremmes betydeligt stærkere end hidtil. Disse arbejdsløse vil i mange Tilfælde staa uden Eksistensmidler; og da det ikke kan forsvares at kaste dem over paa Fattigvæsenet, vil det være nødvendigt at finde en Form for Understøttelse, der paa den ene Side sikrer de understøttede det nødvendige Eksistensminimum, og som paa den anden Side saa stærkt som muligt opfordrer baade de paagældende selv og de bevilgende Myndigheder til at søge tilvejebragt Arbejde i Stedet for Understøttelse. En saadan Form har vi søgt at finde ved Lovforslagets § 13. For at understrege, at det ikke er Nødhjælpsunderstøttelsen, vi er imod, har vi taget de samme Satser, som det ærede Medlem Hr. P. Munch havde foreslaaet i sit Forslag for nylig, men ganske vist ud fra helt andre Forudsætninger. I vort Lovforslag er Satserne ensartede for hele Landet, idet vi ikke finder det hensigtsmæssigt at lade de enkelte Kommuner træffe Bestemmelse i saa Henseende. Desuden foreslaar vi, at Kommunerne kun skal have en Fjerdedel af det paagældende Beløb